

Užíváme si teď těch civilizačních procházek. Přemýšlela jsem nad tím, proč vlastně je to pro mě v tomhle období paradoxně výhodnější, pohybovat se s Tali spíš v civilizaci než v polích, proč jsem to tak podvědomě zvolila. A pak mi to docvaklo. V polích hodně lidí psa vypustí a neřeší. Zvláště jedna specialistka, která vypustí výmara do prostoru a na druhém konci na něj tak nějak počká. Protože tady se pes přeci vylítá. Sám a bez dozoru. Co se děje mezi tím, je jí šumák a když jsem se jí ptala, co bych asi tak měla podle ní dělat, pokud mi pes fenu nakryje, odpovědí bylo, obrátit se na majitele, že mi dá na něj kontakt. Kdo mě zná, asi si dovede představit ten bugr, kterej jsem jí předvedla. Výsledkem je to, že pokud mě vidí, psa si volá a bere na vodítko. Nicméně pokud mě neuvidí, pes bude i nadále volně loženej a to není dobrá kombinace, pokud mám s sebou oba. Tedy háravou Tali a Rumíčka. Rumíček není žádný bijec, ale přeci jen, je to jeho fenka a hárá, takže by se přirozeně postavil za ní. A to by pro něj nedopadlo dobře.

No a v civilizaci má hodně lidí ty psy na vodítku. Ne všichni, ale hodně. Takže je tady situace jednodušší. A taky tady mám větší přehled, kdo se k nám blíží. V polích s vysokou stařinou nikdy nevím, kde se kdo objeví. Takže paradoxně jsme tady ve větším bezpečí, i když je tu víc těch psů, než potkáme tam. No a pak taky - můžu tohodle období, jak už jsem psala, využít k dalšímu tužení na poli poslušnosti a ovladatelnosti.

Ty předchozí dny nám to dobře vycházelo a bylo to fajn. Tak jsem byla zvědavá, jak to bude ve středu, kdy už se Tali blíží k těm kritickým dnům. Mno..... helejte..... zpočátku to vypadalo, že točíme třetí díl filmu Blbý a blbější □ □ □ □ □ , páč se ti dva předháněli, kdo je víc momentálně zavostalej. Naštěstí nikoliv u poslušnosti, ale u "volnočasových" aktivit. Zatímco den před tím se mi podařilo dobře zorganizovat kopečkovou hru o třech hráčích, tak dneska?? Museli byste to vidět. □

"Co je to balonek? Kam ho mám dát? Co s tím mám dělat? Proč si mám sednout? Chci čučet. Taky chci čučet. Čučim. Já taky. My ČUČÍME....."

No spolek Dementěvů na procházce. Tak jsem to vzdala a nacpala balonek do kapsy. Následovaly vyčítavý pohledy.

"Proč nám bereš balonek? My chceme balonek. Hodíš nám ho? Balonek, balonek, balonek..." I zželelo se mi jich a vytáhla jsem balonek z kapsy, mrskla ho do prostoru a v ten

moment jsme se vrátili k "Já čučim. Taky čučim. My ČUČÍME!" Nezasřelila jsem je, nemaje s sebou kulovnici ☐ . Jen jsem si svatosvatě slíbila, že ten balonek z kapsy už nevyndám, neb to nemá cenu a prostě jen tak půjdeme.

Když jsme se posunuli šnečím tempem (Tali si stále myslí, že je závin a tak se hrozně táhne) o dva metry, slyšela jsem "Jé hele dalmatin!" Tali takhle na děti působí. Je flekatá, tak je to prostě dalmatin. Babička holčičku opravila, že tohle dalmatin není, alébrž?? Zvedla obočí a podívala se na mě. "Alébrž německý ohař" doplnila jsem ji. A došlo na družbu. Holčička se na jednu stranu troošillinku bála - velcí psi, to se není čemu divit a na druhou si je chtěla pohladit. Tak jsem dala do placu pár triků, kterými Rumíček oplývá, od poklony přes zajíce, až po jeho zastřelení, které vyvolalo ovace a hnedle to bylo o něčem jiném. Aby Tali nebyla ze hry, zkusila jsem, jestli se do představení taky nezapojí a požádala ji o poklonu. V nějaký výsledek jsem vzhledem k předchozí mozkový nedostatečnosti nedoufala. Ale překvapila, stračenka naše, překvapila. Chvilku poskakovala jako tajtrdlík a pak vysekla takovou pěknou poklonu, že jsme musely všechny jásat ☐ . Příjemný popovídání to bylo.

Následoval pochod pěkně u nohy na jednom společným vodítku, několikero usednutí, změny směrů a tak jako podobě, abychom se tužili i na poli poslušnostním. A šlo se trénovat chodníky. Na rohu mateřské školky jsme potkali paní s mladou ovčandou, tak teď proběhla pro změnu družba psí. Tak intenzivní, že jsme si ani jeden z nás nevšimli, že na nás volají naše kamarádky od Ajšičky - velká a malá Ajšopánčička. Ti dva neměli na nic čas. Ale když to pak zjistili, proběhla jejich klasická vítačka-líbačka. Důkladně, až na brejle ☐ . Tak to jsme měli hned o program postaráno a místo domů, jak jsem už plánovala, jsme zamířili na druhou stranu sídliště holky doprovodit domů. No a když už jsme byli tady, vzali jsme to zpáteční cestou přes náš světoznámý "Šopingpojnt" . Využít toho, že tam jsme a taky si trochu pocvičit. Aby nevznikla mýlka, že celou cestu neděláme nic jinýho, než že cvičíme, tak jen vysvětlím, že jde vždycky o jeden dva velmi krátký bloky. Či spíše bločky, který vsunu mezi jiný aktivity. Víc by stejně Tali nedala.

Tady nás mezi vinotékou a policejní stanicí, kde jsme si právě procvičovali přivoláníčko, oslovila paní s přáním si je pomudlat. Bylo jí vyhověno s varováním, že jsou při tom vítání takový jako razantnější, když se jim to nezatrhne. Paní odvětila, že je zvyklá, protože syn má bernardýna. Tak toho jsme jí nahradili kompletně, protože jí oba slušně rovnou i zaslintali. ☐ Pěkně jsme si to tam prošli a pak už fakt zamířili domů. Ještě jedno, dvě cvičný přivoláníčka,

precizní přechod z chodníku na chodník a pak přišlo jediný slabý místo. To když proti nám šla tlupa jakýchsi širokorozměrných hulákajících divoženek s chumlem dětí a psů, který pobíhali navolno kolem a skákali jim na hlavu. Vzhledem k tomu, že zabírali všichni naprosto celý chodník a hrnuli se vpřed jak povykující tlupa pavijánů, šli jsme stranou. Nechtěla jsem si komplikovat situaci. A tady, protože poskakující psi upoutali naprosto jejich pozornost, si oba vypli mozek a přes povel čekej se vydali vpřed. Takže jim muselo být připomenuto, cože to mají dělat. Nicméně bylo to opravdu jedno jediný zaváhání za celý ty skoro dvě hodiny, co jsme byli venku. Takže to jakoby se nic nedělo.

Užila jsem si to hrozně moc a takováhle komunikace a práce se psem - se psama - je přesně to, co mě baví a v případě Tali hrozně chybí. Tak si to vždycky děsně užívám, když mám tu příležitost. □